

Sygn. akt IX W 5147/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

**Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny**

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: asystent Katarzyna Kij –Piskorz

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 9 i 19 lutego 2015 r. sprawy

**J. B.**

**s. I. i M. z domu Ł.**

**ur. (...) w O.**

obwinionego o to, że:

w dniu 22 listopada 2014r. około godz. 12;45 na odcinku(...), (...), (...)drogi(...)gm. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą przekraczając dopuszczalną prędkość o 41 km/h i 40 km/h, wbrew zakazowi wykonał manewr wyprzedzania na zakręcie oznaczonym znakiem ostrzegawczym pionowym A-2 i A-30 i nie zastosował się do znaku „P-3” linia jednostronnie przekraczalna

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw, art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 92§1 w zw. z § 86 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002r.

**ORZEKA:**

I. **obwinionego J. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, iż eliminuje z opisu czynu prędkość przekroczenie o 40km/h i za to na podstawie art. **92a kw, art. 97 kw i art. 92§1 kw w zw z art. 9§2 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.**

Sygn. akt. IX W 5147/14

## UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 listopada 2014r. około godz. 12.45 J. B. kierował samochodem m – ki V. (...) o nr rej. (...). Jechał wraz z żoną i dziećmi drogą krajową nr (...). W okolicach (...)teżje drogi wymieniony wykonał manewr wyprzedzania kolumny pojazdów, który rozpoczął na linii przerywanej, natomiast zakończył na linii jednostronnie przekraczalnej ,

przy czy linii ciągła znajdowała się od strony pasa na który powracał. Manewr wyprzedzania został wykonany na odcinku drogi, gdzie obowiązywały znaki ostrzegawcze pionowe A- 2 (niebezpieczny zakręt w lewo) i A 30 (inne niebezpieczeństwa), a dodatkowo łuk drogi znajduje się na wzniesieniu. Bezpośrednio z pojazdem m. (...) jechali radiowozem nieoznakowanym wyposażonym w wideorejestrator funkcjonariusze Policji – P. O. (1) i J. S. (1). Dokonano dwukrotnego pomiaru prędkości wymienionego pojazdu na odcinku od (...)do (...), która wynosiła odpowiednio 131 km/h i 130km/h. W miejscu tym obowiązuje ograniczenie prędkości administracyjne do 90 km/h.

J. B. został zatrzymany do kontroli drogowej. Nie przyjął proponowanych mandatów w łącznej kwocie 700 zł., twierdząc, iż może jedynie zapłacić 200 zł.

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 24, zeznania świadków P. O. k. 24v, J. S. k. 37, notatka urzędowa k.4, świadectwo legalizacji k. 5 – 7 nagranie z wideorejestratora k. 8, kserokopie notatników k. 32-35)

Obwiniony J. B. początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, twierdząc, iż przekroczył prędkość, ale było to w trakcie manewru wyprzedzania. Następnie przyznał, iż zakończył manewr wyprzedzania na linii ciągłej, ale zaznaczył, że rozpoczął go na linii przerywanej. Wyraził chęć poddania się karze grzywny w kwocie 400 zł, na co nie wyraził zgody oskarżyciel.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części dotyczącej manewru wyprzedzania, natomiast nie podzielił ich co do przekroczenia prędkości. Z nagrania odtworzonego na rozprawie jednoznacznie wynika, iż pomiar prędkości został wykonany już po zakończeniu manewrów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków albowiem są one jasne, spójne i konsekwentne, znajdują potwierdzenie w nagraniu z wideorejestratora. Świadcowie są osobami obcymi dla obwinionego, zatrzymali go w ramach wykonywania swych obowiązków służbowych i nie mają podstaw by go bezpodstawnie oskarżać.

Pomiar prędkość został wykonany na odcinku, gdzie obowiązuje administracyjne dopuszczalna prędkość 90 km/h. Został wykonany urządzeniem legalizowanym. Sąd wyeliminował z opisu czynu przekroczenie prędkości o 40 km/h albowiem został on wykonany na łuku drogi, co może budzić wątpliwości co do jego prawidłowości, a ponadto wykonanie pomiaru było nieuzasadnione, bowiem zarejestrowano prędkość pojazdu chwilę wcześniej.

Analiza materiału dowodowego, w szczególności nagrania, prowadzi do wniosku, iż obwiniony wykonał manewr wyprzedzania niezgodnie z przepisami. Rozpoczął go w miejscu, gdzie obowiązuje linia przerywana, ale zakończył na linii jednostronnie przekraczalnej, przy czym powracał na pas, po stronie którego znajduje się linia ciągła. Znak P – 3 – „linia jednostronnie przekraczalna” oznacza zakaz przejeżdżania przez tę linię od strony linii ciągłej i najeżdżania na nią, z wyjątkiem powrotu po wyprzedzaniu na położony przy linii przerywanej pas ruchu zajmowany przed wyprzedzaniem.

Przepis art. 24 ust 7 Prawa o ruchu drogowym zabrania wyprzedzania pojazdu silnikowego jadącego po jedni przy dojeżdżaniu do wierzchołka wzniesienia oraz na zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. J. B. w dniu 22 listopada 2014r. około godz. 12.45 na drodze nr (...), kierując pojazdem m. (...) nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania na wzniesieniu i zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi, przekroczył wbrew zakazowi linię jednostronnie przekraczalną, a następnie przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 41 km/h. Są to wykroczenia z art. 97kw, art. 92§1kw i art. 92 a kw. Z mocy tych przepis, przy zastosowaniu art9§2kw został skazany i wymierzono mu karę 500 zł. grzywny.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze okoliczności łagodzące i obciążające leżące po jego stronie. Do tych pierwszych zaliczyć należy dotychczasową niekaralność obwinionego za wykroczenia drogowe ( k. 36).

Okoliczność obciążająca to ilość popełnionych wykroczeń na krótkim odcinku drogi, przy czym były to wykroczenia, które mogły narazić na realne niebezpieczeństwo zarówno jego pasażerów, jak i innych uczestników ruchu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo i spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.